

El pueblo de cartón / Il villaggio di cartone

Direcció: **Ermanno Olmi**

Festival de Cinema de
la Mediterrània i del Llevant

País: Itàlia (2011)

Fitxa tècnica

Guió Ermanno Olmi **Fotografia** Fabio Olmi **Música** Sofya Gubaydulina **Interpretació** Michael Lonsdale, Rutger Hauer, Massimo De Francovich, Alessandro Haber, Souleymane Sow **Durada** 87 min **Gènere** Drama, religió, immigració **Llengües** Italià, amb subtítols en català i en espanyol

Sinopsi

Un sacerdot (Michael Lonsdale) assisteix impotent a la desintegració de la seva parròquia, tancada per sempre al públic. Aquest mateix dia, un grup d'immigrants clandestins es refugia a l'església. El capellà decideix concedir-los asil i i lliurar-se a la cura i protecció d'aquestes gents. La seva vida, que reposava fins llavors en la paraula de Déu, pren una nova direcció. (FilmAffinity)

Crítica

L'última església

Ermanno Olmi es pregunta sobre el paper de l'Església en un present que sembla exigir un compromís sobre el terreny

Un ancià sacerdot es recolza sobre l'altar d'una església solitària, mentre, a l'exterior, sonen estranys sorolls que podrien anunciar una apocalipsi imminent. Quan, finalment, s'obrin les portes del lloc, faran la seva entrada els operaris, amb la seva sorollosa maquinària, que despullaran el temple de les seves relíquies i obres d'art. L'església, que es converteix en l'únic, claustrofòbic i alhora simbòlic i abstracte escenari de l'últim treball de veterà Ermanno Olmi, podria ser, de fet, l'última església de guàrdia abans de la fi dels temps... una església presidida per un home (Michael Lonsdale) que ha perdut la fe, però que segueix pensant que exercir la caritat només té sentit quan exercir la caritat es converteix en un acte perillós.

Lluny de la voluntat neorealista dels primers treballs d'Olmi, ***Il Villaggio vaig Cartone*** aposta per l'estilització i el simbolisme: la seva narrativa també sembla seguir abans els ritmes del ritual -d'una missa ja impossible- que les exigències de l'articulació narrativa. En el televisor del rector només apareixen insistents imatges d'un naufragi. En el decurs d'una llarga nit fosca de l'ànima, el lloc sagrat, que ja ha perdut la seva funcionalitat, es convertirà en refugi provisional d'un grup d'immigrants clandestins que no seran tant personatges com conceptes en moviment, idees encarnades per a un debat.

Ermanno Olmi es pregunta sobre el paper de l'Església en un present que sembla exigir un compromís sobre el terreny que la institució, com a tal, no sembla disposada a afrontar. Entre els refugiats, alguns verbalitzen la seva indignació -"La riquesa d'uns pocs és pagada per la pobresa de la majoria"-, mentre d'altres es plantegen la licitud de l'acció violenta. El personatge encarnat per Michael Lonsdale intenta desfer el cabdell del seu propi debat interior. Pel·lícula aspra, estranya i bellíssima que sembla situar-se fora del temps per afrontar el més urgent, ***Il Villaggio vaig Cartone*** és un valuós exemple de cinema espiritual formulat no a partir de la convicció dogmàtica, sinó de la incertesa, el dubte civilitzat i un profund desencís .

Jordi Costa – elpais.com

Organització:

En conveni amb: